

Győri Ítéltábla

Mf.V.30.054/2021/8.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Ilosvai Gábor ügyvéd (cím12) által képviselt Felperes1 (cím2) felperesnek a dr. Endl Mátyás Gergely ügyvéd (cím14) által képviselt Alperes1 (cím1) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetése iránt indított perében a Tatabányai Törvényszék 2021. május 12. napján kelt 51.M.70.023/2020/24. szám alatti ítéletével szemben az alperes által 25. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperes részére 60.655 (hatvanezer-hatszázötvenöt) forint másodfokú perköltséget.

A 86.045 (nyolcvanhatezer-negyvenöt) forint feljegyzett fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság irányadó tényállásként az alábbiakat fogadta el:

[2] A felperes 2013. június 3. napjától 2014. május 31. napjáig határozott időre, majd 2014. június 1. napjától határozatlan időre létesített munkaviszonyban állt az alperessel közútkezelő munkakörben. A felperes munkabére havi 230.000 forint volt, amely megegyezett a távolléti díja összegével.

[3] A felperes az alperes 2018. évi szabadságolási ütemtervében augusztus hónapra 10 munkanap szabadság igénybevétele iránti igényét jelölte meg, mellyel kapcsolatban tanú5 az alperes mérnökségvezetője 2018. év elején a felperessel és másik két munkavállalóval, ifj. tanú2fel és tanú7ral is egyeztetést folytatott, ahol a felperes tájékoztatta, hogy augusztusban azért kíván 10 munkanap szabadságot kivenni, mert külföldi nyaralást tervez.

[4] Az alperes képviselője az alperes Kollektív Szerződésében (továbbiakban: KSZ) és a Rendes és rendkívüli munkaidő, távolléti-, valamint a pihenőidő egységes elrendelésének és

nyilvántartásának szabályzatában (továbbiakban: Szabályzat) megjelöltek szerinti és adminisztrátorl az alperes adminisztrátora által kitöltött szabadságengedélyező-tömböt a hónap végén (szabadságának igénybevételét követően) írta alá. Az alperesnél a szabadságigénylés és engedélyezés/kiadás rendje a KSZ-ben és a Szabályzatban megjelöltektől eltérően előzetes egyeztetés és szóbeli engedély alapján történt, melyet követően a munkavállalók szóltak adminisztrátorl adminisztrátornak, aki a szabadságengedélyező-tömböt kitöltötte, majd ezt tanú5 mérnökségvezető aláírta, és a hónap végén írták alá a munkavállalók.

[5] A 2018. július hónapban történt „lakásügyeletről” szóló egyeztetésnél – adminisztrátorl és tanú6 jelenlétében – felperes elmondta, hogy a szabadságát meghaladó időben tud „lakásügyeletet” vállalni, ezért adminisztrátorl később közölte felperessel, hogy nem kell lakásügyeletet teljesítenie, mert munkatársa, tanú1 ezt elvállalta.

[6] A felperes 2018. augusztus 6. napjától munkavégzésre nem jelentkezett, megkezdte augusztus 18. napjáig tartó külföldi nyaralását. Az alperes 2018. augusztus 7. napján kelt levelében felhívta a felperest, hogy igazolja távollétét, és figyelmeztette, hogy ennek hiányában ez munkaviszonyából eredő lényeges kötelezettségszegésnek minősül, és megalapozhatja a munkáltató részéről a munkaviszony azonnali hatályú felmondását. A levelet felperes édesanyja augusztus 10. napján vette át, aki erről a felperest tájékoztatta.

[7] Az alperes 2018. augusztus 16. napján azonnali hatályú felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát, melyet a felperessel 2018. augusztus 22. napján közölt. A felmondást azzal indokolta, hogy a felperes 2018. augusztus 6. napjától kezdően munkavégzésre munkahelyén nem jelent meg, távollétének elfogadható indokát nem közölte, hiányzását nem igazolta, a munkáltató 2018. augusztus 7. napján kelt és 2018. augusztus 10. napján kézbesített felszólítására nem jelentkezett. A felperes megszegte a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 52. § (1) bekezdésében és a KSZ IV.3. pontjának a) pontjában foglaltakat, ezért került sor az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontja alapján munkaviszonya azonnali hatályú megszüntetésére. A felperes 2018. augusztus 21. napján jelentkezett a munkahelyén munkavégzésre, és ekkor tanú6 megkérdezte tőle, hogy van-e orvosi igazolása, melyre felperes azt válaszolta, hogy nincs, hiszen szabadságon volt. A felperes az azonnali hatályú felmondást 2018. augusztus 22. napján vette át.

[8] A felperes a 2020. december 1. napján kelt 9. sorszámú módosított keresetében az azonnali hatályú felmondás jogellenességének jogkövetkezményeként elmaradt munkabér címén 825.568 forint és elmaradt cafeteria juttatás címén 250.000 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest, perköltség iránti igényét a felperes és jogi képviselője között létrejött megbízási szerződésre alapítottna a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. §-a szerint kérte megállapítani, továbbá 8.927 forintot, az alperes cégkivonatának díját is perköltségként kívánt érvényesíteni.

[9] Keresetében arra hivatkozott, hogy az alperes az azonnali hatályú felmondás jogát jogellenesen gyakorolta, mivel 2018. augusztus 6. napjától augusztus 18. napjáig szabadságon volt, ezért munkavégzési kötelezettség nem terhelte, erre figyelemmel az alperes azonnali hatályú felmondásának indoka okszerűtlen. A felperes sérelmezte továbbá, hogy az alperes

vele szemben - figyelemmel az alperes szabadságolási gyakorlatára - a jóhiszeműség és tisztesség elvét megsértve alkalmazta a legsúlyosabb munkajogi intézkedést.

[10] A felperes előadta, hogy az alperesnél kialakult gyakorlat a szabadságok kiadása tekintetében az volt, hogy az előzetes szóbeli egyeztetés után az alperes tudomásul vette a munkavállalók szabadságolási igényeit, és ehhez igazította a beosztásokat, majd ténylegesen a kivett szabadságok után állította ki a szabadság engedélyeket, azokat a munkavállalók utólagosan, a hónap végén írták alá. A felperes 2018 márciusában a szabadságolási terv alapján egyeztetett tanú5 mérnökségvezetővel, jelezte, hogy befizetett külföldi útja van ezért kérte, hogy a nyári beosztás ennek megfelelően alakuljon, melyet a mérnökségvezető jóváhagyott. A felperes hivatkozott továbbá arra, hogy tanú6 mérnökségvezető-helyettes és adminisztrátor1 adminisztrátor 2018. július végén megkérdezte a munkavállalókat, hogy ki tud lakáskészletet vállalni, erre a felperes jelezte, hogy szabadságon kívüli időszakban tudja vállalni, azonban erre nem került sor, mert azt tanú1 elvállalta. A felperes személyes meghallgatása során előadta, hogy mielőtt augusztus 6. napjától elment szabadságra, szólt a közvetlen felettesének tanú6nak, hogy a jövő héttől szabadságon lesz, aki erre azt mondta, hogy rendben. A felperes szerint mindezek alapján joggal gondolta azt, hogy tervei szerint indulhat külföldre.

[11] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte az IM rendelet 3. § alapján, azzal, hogy ÁFA fizetésre kötelezett. Az alperes álláspontja szerint az azonnali hatályú felmondása jogszerű, indokolása megfelel a világosság, valódiság és okszerűség követelményének. Az alperes előadta, hogy a szabadságok kiadására az Mt. szabályai, az alperes KSZ-ében, valamint a Szabályzatban foglaltak, továbbá az alperes működésében kialakult gyakorlat az irányadó. Ennek megfelelően az alperes munkavállalói a szabadságütemtervben kötelesek bejelenteni alperes részére, hogy egy évre előre melyik hónapban, hány nap szabadságot kívánnak kivenni, ez joghatás kiváltására nem alkalmas, kizárólag tájékoztató szerepe van. A szabadságok igénybevételéhez a munkáltató hozzájárulására van szükség, amely a szabadságengedélyező-tömbben írásban kerül engedélyezésre. A felperes az augusztusi szabadságát a munkáltatóval nem engedélyeztette, erre vonatkozó szabadságengedélyező-tömb nem került kitöltésre, ezért a szabadság engedélyezési folyamata felperes mulasztása miatt elmaradt. A felperes a munkáltató engedélye és tudta nélkül ment el szabadságra, ezzel megszegve munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét. Az alperes az elmaradt munkabér és a cafeteria juttatás tekintetében felperes kereseti kérelmének összecszerűségét részben vitatta, vitatta továbbá a felperes 8.927 forint költségigényét is.

[12] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 121.310 forint ügyvédi munkadíjat, továbbá megállapította, hogy 114.624 forint illeték az állam terhén marad. Az elsőfokú bíróság ítéletét az Mt. 6. § (1) és (2) bekezdése, 52. § (1) bekezdés a) és b) pontjai, 78. § (1) bekezdés a) pontja, 122. § (1) - (4) bekezdései, a KSZ III. rész 4.3. a) pontja és 6.9.1. pontja alkalmazásával hozta meg.

[13] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában rögzítette, hogy az alperes gyakorlata a szabadság kiadása tekintetében eltért az Mt., a KSZ és a Szabályzatban foglalt rendelkezésektől.

[14] Az elsőfokú bíróság a tanúnyilatkozatok alapján megállapította, hogy a szabadságolási ütemterv egy tervezet, ami a munkáltatót nem köti a szabadságok kiadása során. A munkavállalóknak a szabadság igénybevétele előtt kell egyeztetni és engedélyeztetni, ezt támasztotta alá valamennyi a perben meghallgatott tanú vallomása. A felperes azonban ettől a gyakorlattól eltérően közvetlenül a szabadság igénybevétele előtt ezt az egyeztetést és engedélykérést elmulasztotta. A felperes azon kijelentése, hogy a lakásügyleti megbeszélésen jelezte, hogy a szabadságát meghaladóan tud készenlétet vállalni - különös figyelemmel arra, hogy a tanúvallomások alapján az ott elhangzottakból nem volt megállapítható a felperes tervezett szabadságának pontos időtartama - nem alkalmas arra, hogy a felperes szabadságát egyeztesse és engedélyeztesse.

[15] Az elsőfokú bíróság a kötelezettségszegés súlyával és az intézkedés arányosságával kapcsolatosan megállapította, hogy a KSZ III. rész 4.3. a) alpontja értelmében 2 nap igazolatlan mulasztás is megalapozza az azonnali hatályú felmondást a munkáltató részéről, és a bírói gyakorlat szerint egy nap igazolatlan távollét is megalapozhatja az intézkedést (Kúria Mfv.10.047/2020/5.).

[16] A felperes törvényes határidőn belül előterjesztett fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és az alperes kötelezését kérte elmaradt munkabér címén 825.568 forint és elmaradt cafeteria juttatás címén 250.000 forint megfizetésére, és az alperes perköltségben való marasztalását költségjegyzék alapján.

[17] A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság részben helyes tényállást állapított meg, azonban téves jogi következtetésekre jutott.

[18] A felperes álláspontja szerint az alperes azonnali hatályú felmondásának indoka nem valós és nem okszerű, mivel 2018. augusztus 6. napjától augusztus 18. napjáig - az alperesnél kialakult gyakorlat szerint, munkahelyi felettesével egyeztetve - szabadságon volt, így munkavégzési kötelezettsége a szabadság ideje alatt nem állt fenn. A felperes szerint az elsőfokú eljárás során bizonyított alperesi gyakorlatra tekintettel az alperes által alkalmazott legsúlyosabb munkajogi szankció alkalmazása nem áll arányban a felperes magatartásával.

[19] A felperes hivatkozott ifj. tanú2 és id. tanú2 tanúvallomására, amelyek szerint 2018 tavaszán a felperes tanú5-lal folytatott egyeztetés során engedélyt kapott arra, hogy augusztus hónapban tíz nap szabadságot vegyen igénybe. A felperes álláspontja szerint ifj. tanú2, id. tanú2 és tanú1 vallomása is egyértelműen azt támasztja alá, hogy az alperesnél a szabályzatoktól eltérően a szabadságok írásbeli engedélyezése utólag történt a perbeli időszakban. A felperes szerint tanú1 tanúvallomása egyértelműen igazolja, hogy adminisztrátor1 a lakáskészenlét megszervezése kapcsán tudomással bírt arról, hogy a felperes augusztus hónapban mely időszakban lesz szabadságon.

[20] A felperes tisztában volt azzal, hogy akkor mehet el szabadságra, ha azt egyeztetve felettesével, és az elsőfokú eljárásban lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapítható, hogy tanú5 és adminisztrátor1 tudtak a felperes 2018. augusztus 6. napjától augusztus 18. napjáig tartó szabadságáról. A felperesnek senki nem jelezte, hogy a megjelölt időszakban nem mehet szabadságra.

[21] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte a mellékelt költségjegyzék alapján azzal, hogy jogi képviselője ÁFA fizetésre nem kötelezett. Az alperes szerint az elsőfokú bíróság teljes körű bizonyítást folytatott le, a felperes személyes előadását, a tanúk vallomását és a becsatolt iratokat egyenként, és összességükben is értékelte, indokolási kötelezettségének hiánytalanul eleget tett. A felperes fellebbezése semmi olyan tény vagy jogi érvelést nem tartalmaz, amelyet az elsőfokú bíróság ne értékelt volna.

[22] A felperes fellebbezése megalapozatlan.

[23] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülmény, eljárási szabálysértés, valamint anyagi pervezetés nem megfelelőse nem merült fel. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre és ellenkérelemre tekintettel, azok korlátai között gyakorolta a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdésének megfelelően.

[24] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges körben lefolytatta a bizonyítási eljárást, a tényállást helyesen állapította meg, a tényállásból levont jogi következtetéseivel és az anyagi jogszabály értelmezésével egyetértett.

[25] A másodfokú bíróságnak a fellebbezésben foglaltakra tekintettel azt kellett vizsgálnia, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdésben foglaltak szerint a rendelkezésre álló bizonyítékokat megfelelően értékelte-e, és ennek alapján a mérlegelési jogkörben megállapított tényállást helyesen állapította-e meg, továbbá vizsgálnia kellett azt is, hogy az elsőfokú bíróság az anyagi jogszabályokat megfelelően értelmezte-e.

[26] Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást abban a tekintetben, hogy az alperesnél a szabadság igénybevétele előtt közvetlenül egyeztetni és engedélyeztetni kellett a szabadságot – ami alapján a szabadságengedély-tömb kiállításra, és az engedélyező által aláírásra került. Ezt az alperesnél folytatott gyakorlatot támasztja alá ifj. tanú2 tanúvallomása (7. sorszámú jegyzőkönyv 10. oldal), ahogyan id. tanú2 az alperes képviselőjének kérdésére adott válasza is (8. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal), továbbá tanú1 tanúvallomása is (8. sorszámú a jegyzőkönyv 4. oldal). A szabadság igénybevételéhez nem volt elegendő a felperes fellebbezésében hivatkozott azon körülmény, hogy a szabadságolási terv elkészítését követően a mérnökségvezető engedélyezte a felperes részére, hogy 2018 augusztusában 10 nap szabadságot vegyen ki.

[27] A felperes tévesen hivatkozott arra is fellebbezésében, hogy számára senki nem jelezte, hogy a szabadságolási tervben rögzítettekkel ellentétben nem mehet szabadságra, mivel a szabadságolási terv csak azt tartalmazta, hogy 2018 augusztus hónapban a felperes 10 munkanap szabadságot kíván igénybe venni, de annak pontos időtartamát nem. Az alperesnél kialakult gyakorlat pedig egyértelműen az volt, hogy a munkavállalónak kellett engedélyeztetni a szabadságot annak megkezdése előtt.

[28] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott a Kúria Mfv.X.10.047/2020/5. számú döntésére, mely szerint a következetes ítélkezési gyakorlat szerint egyetlen nap igazolatlan távollét is olyan mértékű kötelezettségszegés a munkavállaló részéről, amely a jogviszony megszüntetését eredményezi akár azonnali hatályú felmondással is. Az alperesnél hatályos KSZ III. rész 4.3. a) alpontja pedig egyértelműen rögzíti, hogy két nap igazolatlan mulasztás is megalapozza az azonnali hatályú felmondást a munkáltató részéről, ezért a felperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy az alperes által alkalmazott munkajogi szankció nem állt arányban a felperes kötelezettségszegésével.

[29] Mindezekre tekintettel a felperes fellebbezésében előadottak az ítélet megváltoztatására nem adtak okot, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokai alapján helybenhagyta és a Pp. 383. § (1) és (2) bekezdés alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

[30] Az ítélet indokolása a Pp. 386. § (4) bekezdés második fordulatóban foglaltakon alapul.

[31] A másodfokú bíróság tárgyaláson kívüli eljárása a Pp. 376. § (3) bekezdésének rendelkezésén alapul.

[32] Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 383. § (5) bekezdése, 81. § (5) bekezdése, 82. § (1)-(3) bekezdései, 83. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségének viselésére. Az alperes a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdés alapján kérte az ügyvédi munkadíjból álló perköltsége viseléséről való rendelkezést, a másodfokú bíróság ennek megfelelően 60.655 forint összegben állapította meg az ügyvédi munkadíjat, ami általános forgalmi adót tartalmaz.

[33] A másodfokú bíróság – figyelemmel arra, hogy a felperes munkavállalói költségkedvezményre volt jogosult – a Pp. 101. § (1) bekezdés és 102. § (1) bekezdés alapján rendelkezett a tárgyi költségfeljegyzési jog folytán feljegyzett fellebbezés illetékének viseléséről, melynek összegét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdésében és a 46. § (1) bekezdésében foglaltak alapján állapította meg – 1.075.568 forint pertárgyérték alapulvételével – 86.045 forint összegben.

[34] A Pp. 365. § (1) bekezdése szerint az ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2021. december 7.

Dr.Bartus Erika s.k.
zsef s.k.

a tanács elnöke

Dr.Mózsa Gábor s.k.

előadó bíró

Dr.Lezsák Jó

bíró